

Glossa

Maria, salut dels malalts

Romà Casanova, bisbe de Vic

En les lletanies del sant rosari invoquem Maria, la mare del Senyor, com a salut dels malalts. Jesús és la salvació, la salut, de tota la humanitat; i Maria, la seva mare, és, doncs, salut dels malalts. De fet, en els llocs marians sempre els malalts tenen un protagonisme especial; solament hem de pensar en els santuaris com Lurdes o Fàtima, o els santuaris i ermites més propers a nosaltres, per a poder entendre aquest afirmació. Quantes mirades de fills confiats a la que és mare de tots en aquests llocs! Quantes llàgrimes de dolor i esperança, de joia i agraïment vessades davant la que és el consol dels afligits! I és que Maria, salut dels malalts, com ens recorda el papa Francesc en el missatge per la Jornada Mundial del Malat d'aquest any, «és per a tots els éssers humans garant de la tendresa de l'amor de Déu i model de l'abandó a la seva voluntat».

Mai no podem dubtar de l'amor de Déu. La malaltia és un moment de prova. Ho és per al qui la sofreix, però també per als seus familiars i persones estimades. L'amor de Déu acompanya sempre, amb la seva tendresa, el qui viu la malaltia, llarga en el temps i intensa en la feblesa. En el més íntim del cor s'hi fa present amb la pau. Les mans i el

cor, la mirada i la paraula dels qui són a prop dels malalts són expressió de la tendresa de Déu. Les persones que en l'àmbit de la sanitat són a prop dels malalts i ancians —familiars, metges i infermeres, voluntaris i consagrats— i ho fan amb la dedicació del qui sap que atén persones, amb la delicadesa i la tendresa, acompanyades de l'estima i el respecte, són, sense cap mena de dubte, instruments escollits del Senyor a favor dels seus germans.

En els evangelis veiem Maria ben atenta a les necessitats dels altres, tant en la visitació a la seva cosina Elisabet, com en les noces de Canà de Galilea. I, sobretot, la veiem com a dona ferma al peu de la creu acompanyant el seu Fill en l'agonia i en la mort. Per això ella és salut dels malalts i consoladora dels afligits i model, al mateix temps, d'abandonament a la voluntat de Déu. En els moments de la feblesa necessitem alimentar la nostra fe amb la Paraula i els sacraments. La força de l'amor de Déu en els moments de malaltia ens és una necessitat vital per a no defallir en l'amor a Déu i als germans. Nosaltres som pobres i febles, però si ho abandonem tot a les mans de Maria, ella presenta la nostra feblesa amb la safata d'or de la seva caritat al qui és el seu Fill i Senyor nostre.

